

คำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ“ยอม” ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

Pre-Verb Modality “yóm” in the Constitution of the Kingdom of Thailand Version B.E. 2550

ประภัสสร ภัทรนาวิก¹

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะอธิบายเรื่องคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ทั้งในด้านการแสดงความหมายของคำ การปรากฏในบริบทของบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ และจำนวนครั้งของการปรากฏของคำนี้ในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ ผลการศึกษาพบว่ารัฐธรรมนูญฉบับนี้มีบทบัญญัติที่ปรากฏคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ปรากฏอยู่หลายบทบัญญัติ คำนี้เป็นคำที่บ่งความหมายในบริบทว่าหน้าที่อันกำหนด ซึ่งหมายถึง หน้าที่ที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ให้สื่อความหมายในบริบทว่าเป็นหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้เป็นเช่นนั้น โดยเป็นคำแสดงการเน้นว่า “มีอยู่อย่างชัดเจน” คำนี้มักปรากฏในบริบทที่เกี่ยวข้องกับเรื่องสิทธิ เสรีภาพ และประเด็นอื่นที่รัฐธรรมนูญได้กำหนดไว้ว่าเป็นหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้เป็นเช่นนั้น และเน้นว่า “มีอยู่อย่างชัดเจน” แล้วแสดงนัยสำคัญว่ารัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้บัญญัติเรื่องที่ทำให้สิทธิ เสรีภาพ แก่ปวงชนชาวไทยไว้เป็นจำนวนมาก นอกจากนี้การศึกษาด้านจำนวนครั้งของการปรากฏพบว่า ในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ปรากฏคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” มากที่สุด คือ ปรากฏมากกว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยในอดีต กรณีการปรากฏคำนี้มากในรัฐธรรมนูญแสดงนัยสำคัญว่ารัฐธรรมนูญ

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., ประจําสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

ฉบับนี้ได้บัญญัติให้ประเด็นของกฎหมายนั้นๆ “มีอยู่อย่างชัดเจนแล้ว” เป็นจำนวนมาก ส่งผลต่อผู้ที่ได้รับผลประโยชน์จากการบังคับใช้รัฐธรรมนูญฉบับนี้ ก็คือ “ปวงชนชาวไทย”

คำสำคัญ: คำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ“ย่อม” รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

Abatract

This article is aimed to explain pre-verb modality displaying “yôm” in terms of meanings, contextual appearance of constitutional provision and the amount of the word “yôm” found in the Constitution of the Kingdom of Thailand B.E. 2550. The findings of pre-verb modality “yôm” appear in various provisions. These words indicate the meanings in the context with the emphasis on indicated duties. These duties refer to the duties which have already been indicated by the constitutions and put much emphasis on “it’s evidently clarified”. The word “yôm” always shows in the constitutional context related to rights and freedoms, and other aspects which the constitutions have already mentioned. The constitution B.E. 2550 significantly decrees the word “yôm” in terms of right, freedom for all Thai people. Moreover, the study of the amount of word appearance shows that this constitution shows the pre-verb modality more than the previous constitutions of the Kingdom of Thailand in the past. The case of such appearance in the constitution significantly shows that this constitution has indicated the word “yôm” (it’s evidently clarified) in a lot of legal aspects which results in all Thai people who gain benefits from the use of the constitution of the Kingdom of Thailand B.E. 2550.

Keywords : Pre-verb Modality “yôm” , Constitution of the Kingdom of Thailand Version B.E. 2550

บทนำ

รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุด กล่าวถึงสิทธิ เสรีภาพและหน้าที่ของประชาชน อำนาจอธิปไตย บทบาทหน้าที่และความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอำนาจอธิปไตย ตั้งแต่ พุทธศักราช 2475 ปัจจุบันประเทศไทยใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญฉบับที่ 18 โดยประกาศใช้เมื่อวันที่ 24 สิงหาคม พุทธศักราช 2550 รัฐธรรมนูญฉบับนี้เป็นฉบับที่กำลังอยู่ในช่วงความคิดที่จะแก้ไขรัฐธรรมนูญและคัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญอย่างเข้มข้น ในปัจจุบันทั้งนี้อาจเป็นเพราะเหตุผลหนึ่งที่ปรากฏในสังคมไทย คือ มีกลุ่มคนบางกลุ่มกล่าวอ้างว่าเป็นรัฐธรรมนูญที่ร่างขึ้นหลังจากการทำรัฐประหาร 19 กันยายน 2549 แม้ว่าจะเป็นรัฐธรรมนูญฉบับที่มีความพิเศษที่ประชาชนได้ลงประชามติรับร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้และมีการจัดการเลือกตั้งมาแล้วถึง 2 ครั้ง² จนกระทั่งเกิดเหตุการณ์สำคัญล่าสุดคือการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญเมื่อวันที่ 13

² หลังจากใช้รัฐธรรมนูญ (๒๕๕๐) มาได้ ๕ ปี ก็มีการเลือกตั้งทั่วไปมาแล้ว ๒ ครั้ง คือในพ.ศ. ๒๕๕๐ และ ๒๕๕๔ (นรินทร์ เศรษฐบุตร, ๒๕๕๕ หน้า ๔)

กรกฎาคม 2555³ หลังจากเหตุการณ์ดังกล่าวนี้ผู้เขียนคาดว่าจะมีเหตุการณ์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับความคิดที่จะแก้ไขรัฐธรรมนูญหรือคัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญเกิดขึ้นอีก

ผู้เขียนสังเกตเห็นว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทุกฉบับปรากฏคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะปรากฏในบทบัญญัติ คือ คำว่า “ยอม” และในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ปรากฏคำนี้เช่นเดียวกัน เช่น

มาตรา 4 คัดค้านหรือความเป็นมนุษย์ สิทธิเสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง (รธน 2550)

มาตรา 5 ประชาชนชาวไทยไม่ว่าเหล่ากำเนิด เพศ หรือศาสนาใด ย่อมอยู่ในความคุ้มครองแห่งรัฐธรรมนูญนี้เสมอกัน (รธน 2550)

ประเด็นดังกล่าวนี้ทำให้ผู้เขียนสนใจว่าคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 แสดงความหมายอย่างไร มักปรากฏในบริบทใดของบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ นอกจากนี้ในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ปรากฏคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” มากเพียงใด ต่างจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยในอดีตหรือไม่⁴

เมื่อผู้เขียนศึกษางานในอดีตพบว่า งานที่ศึกษาภาษาในรัฐธรรมนูญโดยตรงมีจำนวนน้อยมากได้แก่งานของชาคริต อนันทราม (2538) ซึ่งเป็นงานศึกษาภาษาเฉพาะสมัย และชาคริตศึกษาเฉพาะข้อมูลจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2534 งานของชาคริตส่วนหนึ่งเน้นการให้ข้อมูลด้านประวัติของรัฐธรรมนูญ อีกส่วนหนึ่งศึกษาวิเคราะห์ด้านภาษา เช่น การใช้ศัพท์เฉพาะ คำราชาศัพท์ การใช้คำเชื่อม การแบ่งประเด็นในกฎหมายรัฐธรรมนูญ การใช้คำสุภาพ การใช้ประโยค การอ้างอิงกฎหมาย การใช้ภาษายากหรือง่าย งานของธานินทร์ ภิรมย์เชียร (2511) ที่ยกตัวอย่างจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2511 เพื่อวิจารณ์ (Phatranavig. 2010) นอกจากนั้นมวิทย์ยานิพนธ์และบทความที่ส่วนหนึ่งกล่าวถึงคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ในรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นงานของผู้เขียนเอง (ประภัสสร ภัทธนาวิก, 2549 และ Phatranavig. 2010) และยังไม่มียุติกล่าวถึงคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ผู้เขียนจึงสนใจศึกษาโดยมีสมมติฐานว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มีคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ที่น่าจะมียุติบ่งความหมายในบริบทว่าเป็นหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้เป็นเช่นนั้น โดยเน้นว่าเป็นคำแสดงการเน้นว่า “มืออย่างชัดแจ้ง” ปรากฏอยู่เป็นจำนวนมาก

บทความนี้ผู้เขียนมุ่งอธิบายเรื่องคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ในประเด็นที่ผู้เขียนสนใจศึกษาดังที่ผู้เขียนกล่าวมาแล้วในมุมมองของนักภาษา และใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (textual analysis) ทั้งนี้เพื่ออธิบายข้อมูลจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ที่ยังมีได้มีผู้ใดศึกษาวิเคราะห์มาก่อน

³ อ่านคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ จาก ข่าวสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ ข่าวที่ 22/2555 วันศุกร์ที่ 13 กรกฎาคม 2555 ได้จาก www.constitutionalcourt.or.th

⁴ ในบทความนี้ผู้เขียนไม่ศึกษากรณีคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ที่ปรากฏร่วมกับคำปฏิเสธเป็น “ยอมไม่”

ผลการศึกษา

ความหมายของคำแสดงทัศนภาวะ

ลักษณะของถ้อยคำที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญประเภทหนึ่งเรียกว่า คำแสดงทัศนภาวะ ซึ่งเป็นคำที่ราชบัณฑิตยสถาน (2546 หน้า 52) ได้กำหนดขึ้นให้ใช้ตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า modality ความหมายของ คำว่า ทัศนภาวะ (modality) ที่อธิบายไว้ใน Routledge Dictionary of Language and Linguistics (Bussmann. 1996, หน้า 307-308) สรุปได้ว่าหมายถึง ประเภททางความหมายที่แสดงถึงทัศนคติของผู้พูดซึ่งแสดงในประโยค ทัศนภาวะเกี่ยวข้องกับการผันรูป (mood) ซึ่งแสดงความหมายบอกเล่า สมมติ และสั่ง และหมายรวมถึงความแตกต่างของชนิดประโยค เช่น ประโยคบอกเล่า คำถาม คำสั่ง ด้วย นอกจากนี้ทัศนภาวะยังแสดงถึงกฎเกณฑ์ต่างๆ ได้แก่ การผันกริยา ความหมายของศัพท์ เช่น หน่วยขยายกริยาของประโยค (hopefully , maybe) คำช่วยหน้ากริยา (can, must, may) ความหมายทางวากยสัมพันธ์ เช่น วลีสนาน ระหว่าง would และ have + inf. เป็นต้น นอกจากนี้พาลเมอร์ (Palmer. 1986, หน้า2) ได้อธิบาย modality ว่าหมายถึงข้อคิดเห็นหรือทัศนคติของผู้พูด

การศึกษา modality หรือทัศนภาวะในภาษาไทยมีการศึกษาหลายเรื่อง ได้แก่ พระยาอุปกิตศิลปสาร (2531) กล่าวถึง มาลา และอธิบายว่า มาลาแปลว่าระเบียบ ในที่นี้หมายถึง ระเบียบของกริยาที่แสดงออกมาเป็นความหมายต่างๆ และอธิบายว่า “คำกริยาทั้งหลายย่อมใช้ต่างกันตามระเบียบ... กริยาที่ใช้ตามมาลานั้นโดยมากมักมีกริยานุเคราะห์ประกอบข้างหน้าบ้างข้างหลังบ้างหรือมิฉะนั้นก็ใช้เนื้อความของคำบ่ง” เป็นต้น พรทิพย์ ภัทรนาวิก (2515) กล่าวถึง มาลา สรุปได้ว่า หมายถึงระเบียบของกริยาซึ่งทำให้ความหมายของประโยคทั้งประโยคเปลี่ยนแปลงไปเป็นความหมายแบบต่างๆ เช่น มาลาบอกเล่า มาลาปฏิเสธ มาลาชักชวน มาลาเสนอแนะ และกล่าวว่ามาลาในภาษาไทยส่วนใหญ่จะต้องนำคำชนิดอื่นๆ เช่น คำช่วยหน้ากริยา คำช่วยหลังกริยา คำหน้ากริยา คำหลังกริยา คำกริยาวิเศษณ์ คำลงท้าย หรือกลุ่มคำชนิดอื่นมาประกอบคำกริยาเพื่อแสดงมาลา บรรจบ พันธุเมธา (2514) มิได้กล่าวถึงมาลาโดยตรงแต่กล่าวถึงการแสดงภาวะหรืออารมณ์ และกล่าวถึงลักษณะประโยคที่เป็นบอกเล่าหรือคำสั่ง ขอร้อง หรือปรารภณา ในภาษาไทยไม่มีการแสดงไว้ในศัพท์ อาจใช้กริยาช่วยหรือคำอื่นๆ ช่วยแสดง กรณีกริยาช่วยดังเช่น นำ อาจ ต้อง ฯลฯ และกล่าวถึงคำว่า ย่อม ไว้ว่า “ยอม ใช้นำหน้ากริยาแสดงความเป็นไปตามปกติ” นววรรณ พันธุเมธา (2549) กล่าวถึงคำกลุ่มหนึ่งได้แก่คำว่า ต้อง ย่อม น่าจะ อาจจะ โดยกล่าวไว้ในส่วนคำขยายและเรียกว่าคำบอกความเห็น สรุปได้ว่าคำบอกความเห็นแสดงความเห็นของผู้พูดเกี่ยวกับความเป็นไปได้ของกริยาและความจำเป็นของผู้ทำในการทำกริยา แบ่งออกเป็นคำบอกความเห็นของผู้พูดว่ากริยานั้นเป็นไปได้เพียงไรใช้นำหน้ากริยา เช่น นิดต้องไปเชียงใหม่บ่อย แสดงความเชื่อมั่น นิดยอมไปเชียงใหม่บ่อย แสดงความเห็นว่าเป็นธรรมดาเช่นนั้น

ส่วนสุดา รังกุพันธุ์ (2547, หน้า1) เรียก modality ว่าทัศนภาวะตามที่ราชบัณฑิตยสถาน (2546) กำหนดไว้ และ สุดา รังกุพันธุ์ (2547, หน้า 1, 43) กล่าวถึงประเภทของทัศนภาวะ 2 ประเภทคือ ทัศนภาวะสำนุชาน (epistemic modality) และ ทัศนภาวะปริพัทธ์ (deontic modality) ⁵ นอกจากนี้ยังมีงานศึกษาของผู้เขียน (ประภัสสร ภัทรนาวิก. 2549) ที่ได้กล่าวถึงคำแสดง

ทัศนภาวะว่า หมายถึง คำที่แสดงความคิด ความรู้สึก และทัศนคติของผู้ใช้ภาษา และกล่าวถึงคำช่วยหน้ากริยา “ยอม” ที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยว่าเป็นคำแสดงทัศนภาวะและอธิบายความหมายของคำว่า “ยอม” ว่าเป็นคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะที่บ่งความหมายในบริบทว่าหน้าที่อันกำหนด หน้าที่อันกำหนด หมายถึง หน้าที่ที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ให้สื่อความหมายในบริบทว่าเป็นหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้เป็นเช่นนั้น โดยเน้นว่าเป็นคำแสดงการเน้นว่า “มีย่อยอย่างชัดเจน” (Phatranavig. 2010, 5) เมื่อผู้เขียนศึกษาภาษาในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยในอดีตผู้เขียนพบว่าคำแสดงทัศนภาวะที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยนั้นเป็นคำที่ปรากฏอย่างมีนัยสำคัญในภาษากฎหมาย และเป็นคำที่นักกฎหมายให้ความสนใจกล่าวถึงในด้านการกำหนดเงื่อนไขบังคับในกฎหมาย(ดูเชวานะ ไตรมาส.2545:27)นอกจากนี้สุนันท์ อัญชันกุล (2537, หน้า 9) ซึ่งได้ศึกษาคำกลุ่มนี้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไว้ และแสดงให้เห็นว่าคำแสดงทัศนภาวะเป็นคำที่สื่อความอย่างมีนัยสำคัญในภาษากฎหมายเช่นกัน และในผลงานวิจัยด้านภาษาในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยในอดีตของผู้เขียนนั้น⁶ ผู้เขียนได้ศึกษาประเด็นคำแสดงทัศนภาวะชนิดที่มีลักษณะเป็นคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะไว้ เนื่องจากพบว่าในรัฐธรรมนูญมีคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะซึ่งแสดงความหมายในด้านการกำหนดเงื่อนไขบังคับในกฎหมายหลายคำ เช่นคำว่า ต้อง พึง ควร ย่อม โดยผู้เขียนได้ให้เกณฑ์ของความหมายที่ใช้ในการวิเคราะห์ความหมายของคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ต้อง พึง ควร ย่อม” ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยไว้สรุปได้ดังนี้

คำว่า “ต้อง” เป็นคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะที่บ่งความหมายในบริบทว่าหน้าที่อันจำเป็น หน้าที่อันจำเป็นหมายถึง หน้าที่ที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ให้สื่อความหมายว่าเป็นหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญบังคับ หรือสั่งอย่างเข้มงวด

คำว่า “พึง” และ “ควร” เป็นคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะที่บ่งความหมายในบริบทว่าหน้าที่อันควร หน้าที่อันควรหมายถึงหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ให้สื่อความหมายว่าเป็นหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญสั่ง แต่มีน้ำหนักในการบังคับหรือสั่งน้อยกว่าหน้าที่อันจำเป็น

คำว่า “ยอม” เป็นคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะที่บ่งความหมายในบริบทว่าหน้าที่อันกำหนด หน้าที่อันกำหนด หมายถึง หน้าที่ที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ให้สื่อความหมายในบริบทว่าหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้เป็นเช่นนั้น โดยเน้นว่าเป็นคำแสดงการเน้นว่า “มีย่อยอย่างชัดเจน” (ประภัสสร ภัทรนาวิก. 2549, หน้า 74 , 85 และ Phatranavig. 2010, หน้า 5)

⁵ อานันท์ ชวนะ ไตรมาส เรื่องระบบคุณลักษณะในภาษาไทย : การศึกษาตามแนวทางที่-ปริชิต (2547)

⁶ อานันท์ ชวนะ ไตรมาส เรื่องการจําแนกประเภทคำแสดงทัศนภาวะนี้ได้จาก ประภัสสร ภัทรนาวิก. ๒๕๔๙. ภาษาในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 : การศึกษาเปรียบเทียบกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยในอดีต. วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต. ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ

ความหมายของคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

กรณีการศึกษาภาษาในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ผู้เขียนศึกษาเพื่อขยายผลการวิจัยเพิ่มขึ้นจากผลงานวิจัยในอดีต ในบทความนี้อธิบายได้ว่า คำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะเป็นคำช่วยหน้ากริยาประเภทที่แสดงความคิด ความรู้สึก และทัศนคติของผู้ใช้ภาษา และความหมายของคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” นั้น ผลการศึกษาค้นคว้าจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 อธิบายได้ว่าคำว่า “ยอม” เป็นคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะที่บ่ง ความหมายในปริบทว่าหน้าที่อันกำหนดหน้าที่อันกำหนด หมายถึงหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ให้สื่อความหมายในปริบทว่าเป็นหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้เป็นเช่นนั้น โดยเน้นว่าเป็นคำแสดงการเน้นว่า “มีอยู่อย่างชัดเจน”

มีตัวอย่างคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ดังนี้

(1) มาตรา 4 ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง (รธน 2550)

(2) มาตรา 5 ประชาชนชาวไทยไม่ว่าเหล่ากำเนิด เพศ หรือศาสนาใด ย่อมอยู่ในความคุ้มครองแห่งรัฐธรรมนูญนี้เสมอกัน (รธน 2550)

(3) มาตรา 30 บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกันชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้

มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม (รธน 2550)

(4) มาตรา 88 รัฐสภาประกอบด้วยสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา

รัฐสภาจะประชุมร่วมกันหรือแยกกันยอมเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้ บุคคลจะเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาในขณะเดียวกันมิได้ (รธน 2550)

(5) มาตรา 99 บุคคลผู้มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ เป็นผู้ที่มีสิทธิเลือกตั้ง

(1) มีสัญชาติไทย แต่บุคคลผู้มีสัญชาติไทยโดยการแปลงสัญชาติ ต้องได้สัญชาติไทยมาแล้ว ไม่น้อยกว่าห้าปี

(2) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ในวันที่ ๑ มกราคมของปีที่มีการเลือกตั้ง และ

(3) มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านในเขตเลือกตั้งมาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่าเก้าสิบวัน นับถึงวันเลือกตั้ง

ผู้มีสิทธิเลือกตั้งซึ่งอยู่นอกเขตเลือกตั้งที่ตนมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้าน หรือมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านในเขตเลือกตั้งเป็นเวลาน้อยกว่าเก้าสิบวันนับถึงวันเลือกตั้ง หรือมีถิ่นที่อยู่นอกราชอาณาจักร ย่อมมีสิทธิออกเสียงลงคะแนนเลือกตั้ง ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา (รธน 2550)

ตัวอย่างเหล่านี้เป็นตัวอย่างจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ซึ่งมีผลการวิเคราะห์ที่ยืนยันได้ว่า คำว่า “ยอม” เป็นคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะที่บ่ง ความหมายในบริบทว่าหน้าที่อันกำหนด หน้าที่อันกำหนด หมายถึง หน้าที่ที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ให้สื่อความหมายในบริบทว่า เป็นหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้เป็นเช่นนั้น โดยเน้นว่าเป็นคำแสดงการเน้นว่า “มียุ่อย่างชัดเจน” แล้ว

มีตัวอย่างคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” จากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ในอดีตฉบับอื่นเพื่อยืนยันการแสดงความหมายของคำนี้ เช่น

(6) มาตรา 14 ราษฎรไม่ว่าเพศใดเมื่อมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ ย่อมมีสิทธิออกเสียงลงมติเลือกผู้แทนหมู่บ้านได้ คือ

1. มีอายุครบ 20 ปีบริบูรณ์
2. ไม่เป็นผู้ไร้หรือเสมือนไร้ความสามารถ
3. ไม่ถูกศาลพิพากษาให้เสียสิทธิในการออกเสียง
4. ต้องเป็นบุคคลที่มีสัญชาติเป็นไทยตามกฎหมายคุณสมบัติของผู้แทนหมู่บ้าน

และผู้แทนตำบลให้เป็นไปเหมือนดังมาตรา 11 (พรบ⁷ 2475)

นอกจากนี้ยังมีตัวอย่างบทบัญญัติที่มีเนื้อความเดียวกันในรัฐธรรมนูญหลายฉบับเช่น

(7) มาตรา 5 ประชาชนชาวไทยไม่ว่าเหล่ากำเนิดหรือศาสนาใด ย่อมอยู่ในความคุ้มครองแห่งรัฐธรรมนูญนี้เสมอกัน (รธน 2517)

(8) มาตรา 4 ประชาชนชาวไทยไม่ว่าเหล่ากำเนิดหรือศาสนาใดย่อมอยู่ในความคุ้มครองแห่งรัฐธรรมนูญนี้เสมอกัน (รธน 2534)

(9) มาตรา 5 ประชาชนชาวไทยไม่ว่าเหล่ากำเนิด เพศ หรือศาสนาใด ย่อมอยู่ในความคุ้มครองแห่งรัฐธรรมนูญนี้เสมอกัน (รธน 2550)

(10) มาตรา 5 ประชาชนชาวไทยไม่ว่าเหล่ากำเนิด เพศ หรือศาสนาใด ย่อมอยู่ในความคุ้มครองแห่งรัฐธรรมนูญนี้เสมอกัน (รธน 2550)

ตัวอย่างทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นว่าคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” เป็นคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะที่แสดงความหมายเช่นเดียวกันทั้งหมด

⁷ ในบทความนี้ผู้เขียนอ้างอิงรัฐธรรมนูญแต่ละฉบับโดยใช้อักษรย่อ ตามด้วยปีพุทธศักราชของรัฐธรรมนูญฉบับนั้น เช่น (พรบ 2475) หมายถึง พระราชบัญญัติธรรมนูญการปกครองแผ่นดินสยามชั่วคราวพุทธศักราช 2475 หรือ (รธน 2550) หมายถึง รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

ในมุมมองของนักภาษาเมื่อปรากฏคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ“ยอม”ในบทบัญญัติใด ๆ ของรัฐธรรมนูญย่อมมีผลบังคับใช้ว่าสถานะทางกฎหมายของบทบัญญัตินั้น ๆ ในรัฐธรรมนูญถูกบังความหมายในปริบทว่าเป็นหน้าที่อันกำหนด หน้าที่อันกำหนดนี้หมายถึง หน้าที่ที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ให้สื่อความหมายในปริบทว่า เป็นหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้เป็นเช่นนั้นโดยเน้นว่า “มียู่อย่างชัดเจน” แล้ว นั่นเอง

การปรากฏของคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ“ยอม”ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

สำหรับประเด็นที่คำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มักปรากฏในปริบทใดนั้น พบว่าในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มักปรากฏในปริบทที่เกี่ยวข้องกับเรื่องสิทธิ เสรีภาพ และประเด็นอื่นที่รัฐธรรมนูญได้กำหนดไว้ว่าเป็นหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้เป็นเช่นนั้น และเน้นว่า “มียู่อย่างชัดเจน”แล้ว กรณีที่มักปรากฏมากที่สุด คือ ปรากฏในปริบทที่เกี่ยวข้องกับเรื่องสิทธิ เสรีภาพนั้น อาจพิจารณาได้จากที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญฉบับนี้หมวดที่ 3 คือ หมวดสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย หมวดนี้เริ่มตั้งแต่มาตราที่ 26 จนถึงมาตราที่ 69 รวม 44 มาตรา ปรากฏใช้คำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ถึง 55 ครั้ง (ข้อมูล) มีตัวอย่างจากรัฐธรรมนูญฉบับนี้เช่น

หมวด 3

สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย

ส่วนที่ 1

บททั่วไป

(11) มาตรา 27 สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้โดยชัดเจน โดยปริยายหรือโดยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ย่อมได้รับความคุ้มครองและผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล รวมทั้งองค์กรตามรัฐธรรมนูญ และหน่วยงานของรัฐโดยตรงในการตรากฎหมาย การใช้บังคับกฎหมาย และการตีความกฎหมายทั้งปวง (รธน 2550)

(12) มาตรา 28 บุคคลย่อมอ้างศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์หรือใช้สิทธิและเสรีภาพของตนได้เท่าที่ไม่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น ไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน

บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ สามารถยกบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้เพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้

บุคคลย่อมสามารถใช้สิทธิทางศาลเพื่อบังคับให้รัฐต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติในหมวดนี้ได้โดยตรง หากการใช้สิทธิและเสรีภาพในเรื่องใดมีกฎหมายบัญญัติรายละเอียดแห่งการใช้สิทธิและ

เสรีภาพตามที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้แล้ว ให้การใช้สิทธิและเสรีภาพในเรื่องนั้นเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับการส่งเสริม สนับสนุน และช่วยเหลือจากรัฐ ในการใช้สิทธิตามความในหมวดนี้ (รธน 2550)

จำนวนครั้งของการปรากฏคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ในรัฐธรรมนูญฉบับนี้แสดงนัยสำคัญว่ารัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้บัญญัติเรื่องที่ใช้สิทธิเสรีภาพแก่ปวงชนชาวไทยไว้เป็นจำนวนมาก บางมาตราปรากฏคำนี้มากกว่า 1 ครั้ง เพราะมีประเด็นกฎหมายที่รัฐธรรมนูญได้กำหนดไว้ว่าเป็นหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้เป็นเช่นนั้น และเน้นว่า “มีอยู่อย่างชัดเจน” แล้วจำนวนมาก

เมื่อผู้เขียนเปรียบเทียบการจำนวนครั้งของการปรากฏคำนี้ในหมวดเดียวกันของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 คือ ในหมวด 3 สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ในฉบับ 2540 หมวดนี้เริ่มตั้งแต่มาตรา 26 จนถึงมาตรา 65 รวมทั้งสิ้น 40 มาตรา ปรากฏคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” 40 ครั้ง (ข้อมูล) มีตัวอย่างจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ที่มีบริบทเนื้อหาที่เหมือน หรือ ใกล้เคียงกันกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 เช่น

(13) มาตรา 27 สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้โดยชัดแจ้ง โดยปริยาย หรือโดยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ย่อมได้รับความคุ้มครอง และผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล และองค์กรอื่นของรัฐโดยตรงในการตรากฎหมาย การใช้บังคับกฎหมายและการตีความกฎหมายทั้งปวง (รธน 2540)

(14) มาตรา 28 บุคคลย่อมอ้างศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์หรือใช้สิทธิและเสรีภาพของตนได้เท่าที่ไม่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น ไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน

บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ สามารถยกบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้เพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้ (รธน 2540)

ตัวอย่างเหล่านี้แสดงการปรากฏคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ในบริบทที่มีเนื้อหาเหมือนหรือใกล้เคียงกันของรัฐธรรมนูญ 2 ฉบับ

ผลการศึกษาเฉพาะหมวดนี้ได้แสดงให้เห็นว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญฉบับ “ประชาชน” ยังปรากฏคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ในบริบทที่ว่าด้วยเรื่องสิทธิ และเสรีภาพ ในสัดส่วนที่น้อยกว่าที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ในหมวดเดียวกัน

จำนวนครั้งของการปรากฏคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

ผู้เขียนได้ศึกษาคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ในอดีตฉบับอื่นโดยนับจำนวนครั้งของการปรากฏในแต่ละฉบับเพื่อช่วยยืนยันข้อมูล พบว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทั้ง 18 ฉบับปรากฏคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ในบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญตั้งแต่รัฐธรรมนูญฉบับแรกแล้ว คือ พระราชบัญญัติการปกครองแผ่นดินสยามชั่วคราว

พุทธศักราช 2475 โดยที่แต่ละฉบับปรากฏข้อมูลคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ในความหมาย เช่นเดียวกันกับที่ผู้เขียนกล่าวมาแล้วเช่นเดียวกันทุกฉบับ และมักปรากฏในบริบทลักษณะทำนองเดียวกัน กับที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ด้วย กล่าวคือปรากฏในบริบทที่ เกี่ยวข้องกับเรื่องสิทธิ เสรีภาพ ความเสมอภาค และประเด็นอื่นที่รัฐธรรมนูญได้กำหนดไว้ว่าเป็น หน้าที่ที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้เป็นเช่นนั้น และเน้นว่า “มีอยู่อย่างชัดเจน”แล้ว เช่นเดียวกันทุกฉบับ

ต่อไปนี้เป็นตารางเปรียบเทียบจำนวนครั้งของการปรากฏคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 18 ฉบับ

ตารางเปรียบเทียบจำนวนครั้งของการปรากฏคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ“ยอม”
ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 18 ฉบับ

รัฐธรรมนูญ	จำนวนข้อมูลที่ปรากฏ
1.พระราชบัญญัติการปกครองแผ่นดินสยามชั่วคราว พุทธศักราช 2475	4
2.รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2475	17
3.รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2489	19
4.รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2490 (ฉบับชั่วคราว)	18
5.รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2492	52
6.รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2495(แก้ไขเพิ่มเติม 2475)	17
7.ธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร 2502	1
8.รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2511	49
9.ธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร 2515	3
10.รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2517	55
11.รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2519	2
12.ธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร 2520	2
13.รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2521	43
14.ธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักร 2534	2
15.รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2534	44
16.รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2540	76
17.รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2549(ฉบับชั่วคราว)	3
18.รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2550	81

จะเห็นได้ว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทั้ง 18 ฉบับ⁸ล้วนปรากฏคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” แม้ว่าจะมีจำนวนครั้งของการปรากฏที่ต่างกัน ประเด็นสำคัญที่สุดคือเมื่อเปรียบเทียบจำนวนครั้งของการปรากฏของคำนี้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 กับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยในอดีตทุกฉบับจะพบว่ารัฐธรรมนูญฉบับพุทธศักราช 2550 ปรากฏคำนี้เป็นจำนวนมากที่สุด

ผลของจำนวนของการปรากฏคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ดังในตาราง อาจมีผู้กล่าวได้ว่าที่ปรากฏคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” จำนวนมากที่สุดเพราะรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มีจำนวนมาตรามากที่สุดในบรรดารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทุกฉบับ หากกล่าวเช่นนั้นแสดงให้เห็นว่าผู้กล่าวยังมิได้พิจารณาถึงนัยสำคัญของการปรากฏคำนี้ในบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญอย่างแท้จริง

การที่ผู้เขียนชี้ประเด็นของการปรากฏคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ว่าปรากฏในฉบับนี้มากที่สุด เนื่องด้วยต้องการแสดงประเด็นและอธิบายว่า ที่ปรากฏมากที่สุดนั้นแสดงนัยสำคัญว่า รัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้บัญญัติให้มีบทบัญญัติจำนวนมาก บทบัญญัติเหล่านั้นถูกแบ่งความหมายในบริบทว่าเป็นหน้าที่อันกำหนด ซึ่งหน้าที่อันกำหนดนี้หมายถึง หน้าที่ที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ให้สื่อความหมายในบริบทว่า เป็นหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้เป็นเช่นนั้นโดยเน้นว่าบทบัญญัตินั้น “มีอยู่อย่างชัดเจน” แล้ว นั่นเอง

จำนวนครั้งของการปรากฏคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ในบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญมีความสำคัญมากในประเด็นที่ว่า หากรัฐธรรมนูญฉบับใดได้บัญญัติบทบัญญัติหรือ และระบุว่า “ยอม” ไว้ให้แล้วในบทบัญญัตินั้น ๆ เป็นจำนวนมากแสดงให้เห็นว่า ผู้ร่างรัฐธรรมนูญฉบับนั้นมีเจตนาให้ประเด็นของกฎหมายนั้น ๆ “มีอยู่อย่างชัดเจนแล้ว” เป็นจำนวนมาก ในมุมมองของนักภาษามีความคิดเห็นว่า ยิ่งปรากฏคำนี้ในรัฐธรรมนูญมากเท่าไร ย่อมแสดงว่ารัฐธรรมนูญฉบับนั้นระบุประเด็นกฎหมายนั้น ๆ ไว้ให้มีอยู่อย่างชัดเจนแล้วเป็นจำนวนมากเท่านั้นเอง ประเด็นดังกล่าวนี้อาจอธิบายให้เห็นชัดได้ เช่น พิจารณาจากหมวดที่ว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย จะพบว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 เน้นให้มีประเด็นที่ว่าด้วยสิทธิเสรีภาพ ในรัฐธรรมนูญมากกว่ารัฐธรรมนูญทุกฉบับในอดีต และในหมวดนี้รัฐธรรมนูญฉบับนี้ปรากฏการใช้คำแสดงทัศนภาวะ “ยอม” มากที่สุดกว่าฉบับใดในอดีตด้วยเช่นกัน⁹ ในมุมมองของนักภาษามีความคิดเห็นว่าเมื่อปรากฏคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ในหมวดที่ว่าด้วยสิทธิ เสรีภาพมาก

⁸ บทความนี้อ้างอิงถึงรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทั้ง 18 ฉบับ ที่ใช้ในการปกครองประเทศ แม้ว่าอาจมีชื่อเรียกต่างกันตามยุคสมัย

⁹ ผู้เขียนยังพบว่าในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 หมวดที่ 3 ยังมีการจัดหมวดหมู่ จัดระเบียบหมวดที่ว่าด้วยสิทธิ และเสรีภาพของปวงชนชาวไทยมากกว่าฉบับใดในอดีตอีกด้วย โดยที่รัฐธรรมนูญฉบับพุทธศักราช 2550 มีหมวด 3 สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ได้จำแนกย่อยออกถึง 13 หมวดย่อย อย่างเป็นระเบียบ คือ ส่วนที่ 1 บททั่วไป ส่วนที่ 2 ความเสมอภาค ส่วนที่ 3 สิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคล ส่วนที่ 4 สิทธิในกระบวนการยุติธรรม ส่วนที่ 5 สิทธิในทรัพย์สิน ส่วนที่ 6 สิทธิและเสรีภาพในการประกอบอาชีพ ส่วนที่ 7 เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของบุคคลและสื่อมวลชน ส่วนที่ 8 สิทธิและเสรีภาพในการศึกษา ส่วนที่ 9 สิทธิในการได้รับการสาธารณสุข และสวัสดิการจากรัฐ ส่วนที่ 10 สิทธิในข้อมูลข่าวสารและการร้องเรียน ส่วนที่ 11 เสรีภาพในการชุมนุมและการสมาคม ส่วนที่ 12 สิทธิชุมชน ส่วนที่ 13 สิทธิพิทักษ์รัฐธรรมนูญ และปรากฏใช้คำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” มากกว่าทุกฉบับ

ยอมแสดงให้เห็นว่ารัฐธรรมนูญฉบับนี้กำหนดให้สิทธิ เสรีภาพ “มีอยู่อย่างชัดเจน” แล้วมากกว่ารัฐธรรมนูญทุกฉบับในอดีต โดยเฉพาะอย่างยิ่งมากกว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ที่แม้จะได้ชื่อว่า “รัฐธรรมนูญฉบับประชาชน” ก็ตาม แต่ก็ยังปรากฏน้อยกว่าฉบับ 2550 ด้วย

สรุป และอภิปรายผล

ผลการศึกษาเรื่องคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้ตอบสมมติฐานว่าคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” เป็นคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะที่บ่งความหมายในปริบทว่าหน้าที่อันกำหนด หน้าที่อันกำหนด หมายถึงหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ให้สื่อความหมายในปริบทว่าเป็นหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้เป็นเช่นนั้น โดยเน้นว่าเป็นคำแสดงการเน้นว่า “มีอยู่อย่างชัดเจน” มักปรากฏในปริบทที่เกี่ยวข้องกับเรื่องสิทธิ เสรีภาพ และประเด็นอื่นที่รัฐธรรมนูญได้กำหนดไว้ว่าเป็นหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้เป็นเช่นนั้น และเน้นว่า “มีอยู่อย่างชัดเจน”แล้ว

นอกจากนี้การปรากฏคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” มากในรัฐธรรมนูญแสดงนัยสำคัญว่ารัฐธรรมนูญฉบับนั้นบัญญัติให้ประเด็นของกฎหมายนั้นๆ “มีอยู่อย่างชัดเจนแล้ว” เป็นจำนวนมาก เป็นไปตามสมมติฐานของผู้เขียน ประเด็นดังกล่าวนี้ในมุมมองของนักภาษามีความคิดเห็นว่า ยิ่งปรากฏคำนี้ในรัฐธรรมนูญมากเท่าไรยอมแสดงว่ารัฐธรรมนูญฉบับนั้นระบุประเด็นกฎหมายนั้นๆ ไว้ให้มีอยู่อย่างชัดเจนแล้วเป็นจำนวนมากเท่านั้นนั่นเอง และผู้ที่ได้รับผลประโยชน์จากการบังคับใช้รัฐธรรมนูญฉบับนี้ ก็คือ “ปวงชนชาวไทย” จึงอาจกล่าวได้ว่าในมุมมองของนักภาษาที่ทดสอบด้วยคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ซึ่งพบว่าเมื่อปรากฏคำนี้มากช่วยแสดงให้เห็นข้อดีในด้านที่สื่อความหมายว่ารัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้บัญญัติให้รัฐดำเนินการเรื่องต่างๆ เพื่อประชาชนมากนั่นเอง

บทบรรณาธิการ และ บทความที่กล่าวถึงรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2540 และ 2550 ที่ตีพิมพ์ในปีพุทธศักราช 2550 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทั้งสองฉบับนี้ไว้อย่างน่าสนใจ เช่นบทบรรณาธิการของสยามรัฐที่มีหัวเรื่องว่า “ไม่รับรัฐธรรมนูญ 2540” (บทบรรณาธิการ. 2550, หน้า 2) บทความจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ คอลัมน์หมายเหตุประเทศไทยเรื่อง รัฐธรรมนูญ 2540 ส่งเสริมเผด็จการรัฐสภา (ลม เปลี่ยนทิศ. 2550, หน้า 5) บทความอื่นๆ เช่น เรื่อง รัฐธรรมนูญ 2540 ก่อให้เกิดระบอบกึ่งประธานาธิบดีโดยไม่ได้ตั้งใจ (นครินทร์ เมฆไตรรัตน์. 2550, หน้า 24) เรื่อง พม.แจกร่างรัฐธรรมนูญปี 2550 คลุมสิทธิประโยชน์เด็ก-สตรีมากกว่าเดิม (คมชัดลึก. 2550, หน้า 12) เรื่อง ดีเบต “รัฐธรรมนูญ 2550 ลดอำนาจรัฐเพิ่มอำนาจประชาชน” (ฐานเศรษฐกิจ. 2550, หน้า 12) เรื่อง รัฐธรรมนูญ 2550 ประชาชนได้มากกว่า (นำพล คารมปราชญ์. 2550, หน้า 19) และบทความเรื่อง “สิ่งแวดล้อม” ในร่างรัฐธรรมนูญ 2550 เสียประชาชนดังกว่าเดิม (ไทยโพสต์. 2550, หน้า 4) เป็นต้น เป็นงานที่กล่าวถึงรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับนี้ไว้ทั้งที่แสดงความคิดเห็นสนับสนุน และไม่สนับสนุน

รัฐธรรมนูญทั้ง 2 ฉบับนี้ งานเขียนเหล่านี้หลายเรื่องได้กล่าวถึงรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ในด้านที่ให้สิทธิต่าง ๆ มากกว่าฉบับใดในอดีตปรากฏอยู่ แนวคิดนี้ดูจะสอดคล้องกับการศึกษาเรื่องคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ของผู้เขียนที่ผู้เขียนสรุปและแสดงความคิดเห็นว่า ยิ่งปรากฏคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ในรัฐธรรมนูญฉบับนี้มากเท่าไร ย่อมแสดงว่ารัฐธรรมนูญฉบับนี้ระบุประเด็นกฎหมายนั้น ๆ ไว้ให้มืออยู่อย่างชัดเจนแล้วเป็นจำนวนมาก เท่านั้นเอง และปวงชนชาวไทยจะเป็นผู้ที่ได้รับผลประโยชน์จากการบังคับใช้รัฐธรรมนูญฉบับนี้นั่นเอง

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาจากบริบทของการปรากฏของคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ส่วนของหมวด 3 สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยซึ่งปรากฏจำนวนมากกว่ารัฐธรรมนูญฉบับใดในอดีตรวมถึงฉบับ 2540 ด้วย ผู้เขียนเห็นด้วยกับคำกล่าวของ นครินทร์ เมฆไตรรัตน์ (2550, หน้า 22) ที่ตีพิมพ์ในปีพุทธศักราช 2550 ที่กล่าวไว้ว่า “เรื่องของสิทธิเสรีภาพ และกระบวนการคุ้มครอง รวมทั้งการบังคับให้บังเกิดสิทธิเสรีภาพ ซึ่งร่างรัฐธรรมนูญ 2550 มีข้อดีมากกว่ารัฐธรรมนูญ 2540 ในหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิในการยื่นเรื่องต่อศาล แม้ว่าจะทบทวนในรัฐธรรมนูญเรื่องใดๆ จะยังไม่มีความหมายขึ้นต่ำกว่ารัฐธรรมนูญให้การรับรองไว้ก็ตามหมวดแนวนโยบายพื้นฐานของรัฐเองก็มีรายละเอียดเป็นอันมากซึ่งหลายคนอาจจะพิจารณาว่าเป็นข้อดีเพราะว่าเป็นการเขียนบทบัญญัติให้รัฐดำเนินการเรื่องต่างๆ เพื่อประชาชน แต่หลายคนก็อาจจะพิจารณาเป็นข้อด้อยก็เป็นไปได้ เพราะว่ารัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งชุดต่อไปจะมีการกิจและข้อผูกมัดที่จะต้องทำอะไรมากมายฉะนั้นจึงมีความคล่องตัวน้อยกว่ารัฐบาลตามรัฐธรรมนูญ 2540 ซึ่งเขียนไว้แล้ว แต่รัฐบาลสามารถเลือกที่จะกระทำหรือไม่ก็ได้”

ผู้เขียนคิดว่าการศึกษาคำช่วยหน้ากริยาแสดงทัศนภาวะ “ยอม” ในมุมมองของนักภาษาที่ศึกษาการแสดงความหมาย การปรากฏในบริบท จำนวนครั้งของการปรากฏของคำนี้ดังที่กล่าวมาน่าจะช่วยให้ผู้ที่มีความคิดที่จะแก้ไขรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้พิจารณาถึงคุณค่าที่ดีที่ส่งผลต่อปวงชนชาวไทยที่ปรากฏอยู่ในรัฐธรรมนูญฉบับนี้บ้าง

เอกสารอ้างอิง

- ข่าวสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ. (2555). ข่าวสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ. สืบค้นเมื่อ 6 สิงหาคม 2555 จาก [http:// www.constitutionalcourt.com](http://www.constitutionalcourt.com))
- ชาคริต อนันทรามัน. (2538). วิเคราะห์การใช้ภาษาในกฎหมายรัฐธรรมนูญ (รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2534). เลย : สถาบันราชภัฏเลย.
- เชาวนะ ไตรมาศ. (2545). แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ สารานุกรมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540. กรุงเทพฯ : องค์การคำของคุรุสภา.
- “ตีเบต “รัฐธรรมนูญ 2550 ลดอำนาจรัฐเพิ่มอำนาจประชาชน” ” (2550 , 5 ส.ค.). ฐานเศรษฐกิจ , : 12 สืบค้นเมื่อ 6 สิงหาคม 2555, จาก <http:// www.matichonelibrary.com>)

- “ถอดรหัสพิมพ์เขียวรัฐธรรมนูญ 2550 ภาคปชช.เข้มแข็ง-การเมืองมีจริยธรรม” (2550, 7 ส.ค.)
กรุงเทพธุรกิจ , : 12 สืบค้นเมื่อ 6 สิงหาคม 2555,จาก [http:// www.matichonelibrary.com](http://www.matichonelibrary.com))
- ธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักรพุทธศักราช 2502. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 76
(28 มกราคม 2502) : 1-8.
- ธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักรพุทธศักราช 2515. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 89
(15 ธันวาคม 2515) : 1-12.
- ธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักรพุทธศักราช 2520. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 94
(9 พฤศจิกายน 2489) : 1-14.
- ธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักรพุทธศักราช 2534. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 108
(1 มีนาคม 2534) : 1-14.
- ธานินทร์ กรัยวิเชียร. (2511). ภาษากฎหมายไทย. กรุงเทพฯ : ติรณสาร.
- นครินทร์ เมฆไตรรัตน์. (2550, 9 ก.ค.) “ รัฐธรรมนูญ 2540 VS ร่างรัฐธรรมนูญ 2550”.
เนชั่นสุดสัปดาห์,:22. สืบค้นเมื่อ 6 สิงหาคม 2555,จาก <http://www.matichonelibrary.com>)
- นครินทร์ เมฆไตรรัตน์. (2550, 19 ก.พ.) “ รัฐธรรมนูญ 2540 ก่อให้เกิดระบอบกึ่งประธานาธิบดี
โดยไม่ได้ตั้งใจ”. เนชั่นสุดสัปดาห์, : 24. สืบค้นเมื่อ 6 สิงหาคม 2555, จาก
<http:// www.matichonelibrary.com>)
- นรนิติ เศรษฐบุตร. (2555 , 24 สิงหาคม) “5 ปีของรัฐธรรมนูญนี้”. เดลินิวส์ หน้า 8
- นววรรณ พันธุเมธา. (2549). ไวยากรณ์ไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นำพล คารมปราชญ์. (2550 ,18 ก.ค.) “รัฐธรรมนูญ 2550 ประชาชนได้มากกว่า” กรุงเทพ
ธุรกิจ , : 19 สืบค้นเมื่อ 6 สิงหาคม 2555, จาก <http:// www.matichonelibrary.com>)
- บทบรรณาธิการ. (2550, 6 ก.พ.) “ไม่รับรัฐธรรมนูญ 2540” สยามรัฐ.: 2 สืบค้นเมื่อ 6
สิงหาคม 2555, จาก <http:// www.matichonelibrary.com>)
- บรรจบ พันธุเมธา. (2514). ลักษณะภาษาไทย. กรุงเทพฯ : องค์การคำครุสภา.
- ประภัสสร ภัทรนาวิก. (2549). ภาษาในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2540 :
การศึกษาเปรียบเทียบกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยในอดีต. วิทยานิพนธ์ปริญญา
ดุษฎีบัณฑิต. ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .
- “พม.แจกร่างรัฐธรรมนูญปี 2550 คลุมสิทธิประโยชน์เด็ก-สตรีมากกว่าเดิม” (2550, 7 ส.ค.)
คมชัดลึก, : 12 สืบค้นเมื่อ 6 สิงหาคม 2555,จาก <http:// www.matichonelibrary.com>)
- พรทิพย์ ภัทรนาวิก. 2515. ลักษณะมาลาในภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต.
ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พระราชบัญญัติธรรมนูญการปกครองแผ่นดินสยามชั่วคราวพุทธศักราช 2475. ราชกิจจานุเบกษา
เล่ม 49 (27 มิถุนายน 2475) : 166-179.

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยามพุทธศักราช 2475. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 49 (10 ธันวาคม 2475) : 529-551.

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2489. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 63 (10 พฤษภาคม 2489) : 318-368.

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2490. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 64 (9 พฤศจิกายน 2490) : 1-32.

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2492. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 66 (23 มีนาคม 2592) : 1-80.

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2475 แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช 2495. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 69 (8 มีนาคม 2495) : 1-40.

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2511. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 85 (20 มิถุนายน 2511) : 1-68.

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2517. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 91 (7 ตุลาคม 2817) : 1-90.

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2519. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 93 (22 ตุลาคม 2519) : 1-15.

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2521. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 95 (22 ธันวาคม 2521) : 1-66.

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2534. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 108 (9 ธันวาคม 2534) : 1-80.

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2540. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 114 (11 ตุลาคม 2540) : 1-99.

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2550. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 124 ตอนที่ 47 ก (24 สิงหาคม 2550) : 1-127.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น.

ลม เปลี่ยนทิศ (2550, 2 ก.พ.) “รัฐธรรมนูญ 2540 ส่งเสริมเผด็จการรัฐสภา” ไทยรัฐ, :5 สืบค้นเมื่อ 6 สิงหาคม 2555, จาก [http:// www.matichonelibrary.com](http://www.matichonelibrary.com))

“สิ่งแวดล้อม” ในร่างรัฐธรรมนูญ 2550 เสียงประชาชนดังกว่าเดิม (2550, 3 มิ.ย.) ไทยโพสต์ , : 4 สืบค้นเมื่อ 6 สิงหาคม 2555, จาก <http:// ww.matichonelibrary.com>)

สุตา รังกุพันธ์. (2547). ระบบญาณลักษณะในภาษาไทย : การศึกษาตามแนวทางที่-ปริชาน. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (อัดสำเนา)

สุนันท์ อัญชลินกุล. (2537). คำแสดงระดับตรรกในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 1- 6. กรุงเทพมหานคร. โครงการวิจัยเสริมหลักสูตร คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.